Junkro-ja Kubja-sundimisse al, kangeste töödteggema. Siiski ei ta jätnud jomist mahha; wiimse koppika kandis kõrtso, ja palga willi, mis ta perremehhe käest sai, jubba se olli kõrtsudes jodud, enne kui sedda leigati. Nenda ei ta kaññud milgil wisil naese ja laste eest hoolt, kes näljas seisid; lapsed ei sanud õppetust, issa olli ikka pimme käis, ja emma ei sanud nendega ükski toime. Nenda kaswid nemmad rummalusses ülles, ja hakkasid jo nores põlwes kurja armastama. Ja kas siis Tomal ennesel ehk olli sest jomissest südddame rõmo ja melehead? Ei koggoni. Arro wahhest läks ta kirikko, käis ka, monne aasta takka, laual, agga ei tal olnud seäl jures südddame lotust egga julgust! Jummala sanna kuuldes, tunnistas südda temma wasto ja waewas tedda. Laual käies, teggi õppetaja maenitsus temmale häbbi ja hirmo. Ei ta julgend Jummala, egga hinge peäle möttelda, ja surma ja tullewa ello meletulletades, tulli kar-

kartus ja wärriseminne temma peäle. Se pärrast ei tal olnud selle möttega palio teggemist, waid wõttis holetuma ja kerge melega sedda mõrtet agga kautgda, ja omma kurja jomisse himmo mõda, ennast biete hukkatussele ärra anda. Se keigewaesem luggu, mis tal siin ma peäl weel sest meletumast ellust tulli, olli se, et se kange Jummala willi, mis ta ühtepuhko nelas, temma terwise rikkus. Se põllew wiin, mis ta ni rohkeste wõttis, olli temma kopsud ja maksad ja keik temma sisekonña ärrakõrwetanud. Sest ta hakkas põddema ja hirmsasse seest karjuma. Kange kõhha panni temma riñnad kiñni, ja temma ihho kuiwis ärra. Kange wiin piddi, temma arwates, tedda kiñnitama, agga se olli walle; wiin teggi wigga suremaks. Haigusse pärrast saita siis sullasest lahti ja ellas nüüd naese jures waewa wisil. Ühhe päwa olli ta pissut nago parrem, ja wõttis sepärrast nou käte, isse weskele miñna pari wakka wilja-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1796, lk. 20